

A Csak lélegezz! trilógia első kötete

Elakadó *lélegzet*

REBECCA DONOVAN

Dream
válogatás

„Senki sem próbált szóba állni velem, én is elvoltam magamban. Az volt az a hely, ahol mindennek biztonságosnak és könnyűnek kellett lennie. Hogy sikerült Evan Mathewsnak egy nap alatt lebontania az én állandó világomat?”

Weslynben, a connecticuti gazdag városban, ahol a lakosság többségének az a legfőbb gondja, hogy milyen benyomást kelt, és kivel előnyös mutatkozni, Emma Thomas a legszívesebben láthatatlanná válna. Ennek ellenére rögeszmésen ragaszkodik a gondtalan és boldog élet látszatához: úgy öltözik, hogy senki se lássa rajta a zúzódasokat, nehogy kiderüljön, mennyire távol esnek a tökéletességtől a mindennapjai. Egyszer azonban váratlanul beköszönt a szerelem, amelynek hatására Emma kénytelen szembenézni jelenlegi helyzetével és önmagával. Ám ez azzal fenyegeti, hogy kiderül a titok, amelyet olyan kétségbeesetten takargat...

Egy lány története az életet megváltoztató szerelemről, a leírhatatlan kegyetlenségről és a törékeny reményről. Az Elakadó lélegzet a kritikusok körében is nagy sikert aratott Csak lélegezz!-trilógia első kötete.

„Gyógyíthatatlan optimista vagyok. Hiszek abban, hogy aminek meg kell történnie, az meg is történik! Éppen ezért képtelen vagyok bármit is feladni: ez hiányzik a génállományomból.

Szenvedélyes (ahogy egyesek mondanák, túlfűtött) egyéniség vagyok. Tapasztalatból tanulok (meg is égettem magamat, olyan sokszor, hogy azt el sem mondom), és teljes szívvel-lélekkel szoktam csinálni a dolgokat, amelyek aztán vagy sikerülnek, vagy nem.

Gondolom, ez látszik is az írásaimon: nem hagyok elvarratlan szálakat, és mindent kitálalok, hogy az olvasók tetszés szerint utálhassák vagy szerethessék.

Leginkább a saját utamat járom, letérek a kitaposott ösvényről, ha valami érdekeset vagy lenyűgözőt látok, belegyalogolok az iszalagba és a tüskebokrokba, hogy átélhessem azt a szépséget és izgalmat, amelyet mások sokszor kihagynak, és ilyenkor rendkívül érdekes emberekkel találkozom...”

Rebecca a Missouri-Columbia Egyetemen végzett, jelenleg egy csendes massachusettsi városban él a fiával. Minden érdeklí, imádja a zenét, és hajlandó is úgyszólván mindennel megpróbálkozni.

Tudjon meg többet a szerzőről és a trilógiáról:

www.rebeccadonovan.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

*Dream
válogatás*

„Szeretem Emma erejét és kitartását, azt a koraérett lelkierőt, ahogyan szembenéz minden megpróbáltatással. Nagyon tetszett! Tökéletes olvasmány minden korosztálynak, úgyhogy vegyék kezükbe a második, azután meg a harmadik részt!”

Amazon

„Nem köszönhetem meg eléggé a szerzőnek, hogy nem vitte túlzásba a részletezést a feszültséggel teli jelenetekben, mert komolyan kiborultam volna, ha megteszi. Döbbenetes könyv! Jó, elég észbontó és idegtépő, de akkor is döbbenetes!”

Goodreads

„Ez egy utazás az értékek és önismeret világában. Egy szép és szomorú történet. Bár megszakadt a szívem, de nem tudtam abbahagyni az olvasást.”

BookWormsTalk with Hannah

„Olyan volt ez számomra, mint a levegő. Megragadott Emma története. Saját bőrömön éreztem a fájdalmát és a szenvedését. Mégsem tudtam letenni a könyvet, mert nem akartam magára hagyni Emmát.”

Hackaroo's Reviews

„Szívfacsaró történet. Tele voltam reménnyel, hogy Emma egyszer minden fájdalomtól megszabadul, ugyanakkor féltem, mert nem tudtam, mi vár rá, mikor hazaér.”

Literati Literature Lovers

REBECCA DONOVAN

Elakadó *lélegzet*

— részlet —

2. ELSŐ BENYOMÁS

Miközben mentünk Sarával újságírásórára, láttam rajta, hogy még mindig az kóvályog a fejében, amit ebédidőben láttunk. Úgy viselkedett, mint akit megigéztek. Kicsit háborzongató volt. Némán baktattam mellette, és bizakodtam, hogy majd csak felébred.

Ahogy beléptünk az osztályba, azonnal mentem a számítógéphez, és lehívtam a túlméretezett képernyőre a heti *Weslyn High Times* legfrissebb tördelési makettjét. A monitorra összpontosítottam, kizártam magamból a széklábak csikorgását és a dűnnyögő hangokat, ahogy ki-ki elfoglalta a helyét. Még az óra befejezése előtt továbbítanom kellett a számot nyomtatásra, hogy másnap reggel kioszthassák.

Valahonnan messziről hallottam Ms. Holt hangját, amint felszólítja a többieket, hogy ismertessék, hol tartanak a jövő heti számhoz kiosztott feladataikkal. Kikapcsoltam a beszélgetésből, tovább vizsgálgattam a formattálást, apróhirdetéseket helyeztem át, hogy több hely maradjon a cikkekre, fotókat iktattam be a különös jelentőségű cikkek kiemelésére.

– Késő már ahhoz, hogy a jövő heti számba betegyünk még egy cikket?

A hang kizökkentett. Nem ismertem. Habozás nélkül, magabiztosan, céltudatosan beszélt. Bámultam a képernyőt, de

nem láttam, mi van előttem, és figyeltem. A szoba elnémult a várakozástól. Ms. Holt bátorította a beszélőt, hogy folytassa.

– Akarok írni egy cikket a tizenévesek önképéről, és hogy képesek-e elfogadni a hiányosságaikat. Szeretnék meginterjúvolni hallgatókat, és felmérést készíteni, hogy melyik az a külső tulajdonságuk, ami a legjobban zavarja őket. – Megfordultam a székekben, mert érdekelt, hogy kinek jut eszébe egy ennyire vitatott téma. – A cikk megmutathatná, hogy a kifelé mutatott dolgok ellenére mindenkinek van olyan tulajdonsága, amit nem szeret. – Rám tekintett magyarázás közben, mert észrevette, hogy figyelek. Néhány diáknak szintén feltűnt, hogy nem dolgozom a gépen. Engem néztek, próbálták megfejteni töprengő arckifejezésemet.

A hang egy olyan sráchoz tartozott, akit még sose láttam. Mire befejezte, fel voltam háborodva. Hogyan képzelheti valaki, akinek láthatólag nincsenek hiányosságai, hogy oké lenne kifaggatni érzelmileg sebezhető diákokat, hátha elárulnak valamit, amit nem szeretnek magukban? Alkalmasint egy olyan gyarlóságot, amelyet még önmaguk előtt is nehéz elismerniük. Ki akarná nyíltan megvitatni a kínos pattanásait, vagy bevallani, hogy a legkisebb méretű melltartót viseli, vagy akkora az izomzata, mint egy tízévesnek? Kegyetlenségnek hangzott. Minél többet gondolkoztam rajta, annál ingerültebb lettem. Komolyan, ki ez a pofa?

A terem hátuljában ült. Égszínkék, kihajtott gallérú inget és tökéletesen szabott farmert viselt. Az ing ujját felgyűrte, a nyakán épp annyi gombot gombolt ki, amennyi megmutatta sima bőrét, és sejtette szikár, izmos alakját.

Az ing érvényre juttatta acélkék szemét, amely ide-oda járt a szobában, kapcsolatot teremtve hallgatóságával. Lezsernek tűnt, pedig az egész osztály őt bámulta. Valószínűleg el is várta, hogy az emberek észrevegyék.

Volt benne még valami, amit nem egészen tudtam meghatározni. Idősebbnek tűnt. Biztos, hogy harmadikos volt, de akár végzős is lehetett volna. Fiatal arcához képest erős állkapcsa volt, amely érvényre juttatta a járomcsontjait, a szemöldökerezét, az egyenes orrát és a tökéletes vonalú száját. Szobrász sem faraghatott volna jobb csontszerkezetet.

Ha beszélt, nem volt nehéz felhívnia magára a figyelmet. Nálam bizonyosan elérte, hogy félbeszakítsam a munkát, és megnézzem magamnak. Hanglejtéséből ítélve megszokta, hogy érettebb hallgatóság előtt beszéljen. Olyan magabiztos volt, hogy nem tudtam eldönteni, kiváló-e vagy csak pökhendi. Én inkább a pökhendiségre szavaztam.

– Érdekes elképzelés... – kezdte Ms. Holt.

– Komolyan? – vágtam közbe, mielőtt uralkodhattam volna magamon. Éreztem, amint tizennégy szempár fordul felém. Még azt is érzékeltem a szemem sarkából, hogy kettejüknek leesik az álla, de nem fordítottam el a tekintetemet a hang forrásáról. A füstszínű szem zavartan nézett vissza rám.

– Tisztázzunk valamit. Te ki akarod használni egy csomó tizenévesnek a kételyeit, hogy írhasz egy cikket, amelyben közszemlére teszed a hiányosságaikat? Nem gondolod, hogy ez egy kicsit ártalmas? Mellesleg mi híreket próbálunk közölni a lapunkban. Lehet szórakoztató és szellemes, de mindig hírnek kell lennie, nem pedig pletykának. – Felvonta a szemöldökét. Mintha meghökkent volna.

– Nem egészen... – kezdte.

– Vagy talán arról akarsz ismertetést írni, hogy hány lány szeretné, ha nagyobb lenne a melle, és hány pasi szeretné, ha nagyobb lenne a... – Szünetet tartottam, és hallottam, hogy páran levegőért kapnak az elképedéstől. – Hm, az izomzata. A silányság és a felszínesség bejöhét a bulvárlapoknál. Vagy

te talán ahhoz szoktál ott, ahonnan jössz, de én vagyok olyan jóhiszemű feltételezni az olvasóinkról, hogy van agyuk. – Néhányan fojtottan vihogtak. Nem hátráltam. Belebámultam a konok kék szempárba. Kissé önelégülten somolygott. Mulattatta volna a kirohanásom? Összeszorítottam a fogaimat, felkészülve a támadásra.

– Én komolyan veszem a munkámat. Azt remélem, a kutatásaim megmutatják, mennyi mindenben hasonlítunk, függetlenül a népszerűségünktől vagy a külső vonzerónktól. Nem hiszem, hogy a cikk bárkit is kihasználna, inkább megnyugtana bennünket, hogy mindenkinek vannak kételyei a külsejével kapcsolatban, még azoknak is, akiket tökéletesnek tarthatnak. Tiszteletben tartom a forrásaim bizalmasságát, és meg tudom különböztetni a pletykát az igazi hírtől. – Nyugodtan, türelmesen beszélt, mégis azt gondoltam, hogy lekezelő. Éreztem, hogy az arcom lángba borul.

– És azt hiszed, hogy őszinte válaszokat szedsz ki az emberekből? Hogy komolyan beszélni fognak *neked*? – Él volt a hangomban, amit nem szoktam hallani magamtól, és az osztály csendjéből ítélve ők is meglepődtek.

– Rá tudom bírni az embereket, hogy megnyíljanak nekem s bízzanak bennem – mondta mérhetetlenül gögös és önimádó hangon.

Mielőtt visszavághattam volna, Ms. Holt közbeszólt: – Köszönöm, Evan. – Óvatosan nézett rám. – Emma, miután láthatólag fenntartásaid vannak a cikkel kapcsolatban, hajlandó lennél, úgy, mint az újság szerkesztője, engedélyezni Mr. Mathewsnak, hogy megírja a cikket, azután te majd eldöntöd, hogy megüti-e a mércét?

– Ebbe megegyezhetünk – közöltem kioktató hangon.

– Mr. Mathews, elfogadhatónak tartja ezt?

– Nekem megfelel. Ő a szerkesztő.

Ezt a nagyképűséget! Rá se bírtam nézni többé. Visszafordultam a számítógéphez.

– Remek! – válaszolta megkönnyebbülten Ms. Holt, majd visszatért hozzám. – Emma, mikor végzel a gépnel? Szeretném elkezdni a mai megbeszélést.

– Most küldöm – feleltem oda se nézve.

– Pompás. Legyetek szívesek kinyitni a tankönyvet a kilencvenharmadik oldalnál, a *Sajtóetika* fejezetnél. – Ms. Holt próbálta ismét magára terelni a figyelmet.

Elfoglaltam a helyemet Sara mellett. Éreztem, hogy meghökkenve bámulnak. A könyvre szögeztem a tekintetemet, de nem bírtam összpontosítani.

– Mi volt ez? – súgta ugyanolyan meghökkenéssel Sara. Vállat vontam, de nem néztem rá.

A világ leghosszabbnak érzett ötven perce után véget ért az újságírásra. Ahogy kiengedtek a folyosóra, nem bírtam tovább magammal. – Kinek képzeli ez magát? Hogy lehet ilyen fennhéjázó valaki?

Amikor bekanyarodtunk a sarkon a szekrényeink felé menet, Sara megállt, és úgy bámult rám, mintha nem ismerne. Nem vettem tudomást értetlen tekintetéről. – Ki ez egyáltalán?

– Evan Mathews – felelte mögöttem.

A hátam megmerevedett. Halálra váltan néztem Sarára, azután lassan, vörös arccal a hang felé fordultam. Egy szó sem jött ki belőlem. Mennyit hallott?

– Remélem, nem borítottalak ki túlságosan azzal, hogy javasoltam a cikket. Nem akartalak megsérteni.

Egy percbe telt, hogy összeszedjem magam. Sara mellettem állt. Ki nem hagyta volna, hogy a páholyból nézheti ezt az összecsapást.

– Nem sértődtem meg. Én csak arra törekszem, hogy az újság tisztességes legyen. – Igyekeztem egykedvűen beszélni, mintha nem zavarna az, ami az osztályban történt.

– Megértem, végül is ez a munkád. – Még őszinte is volt a hangja. Vagy már megint leereszkedett hozzám?

Másra tereltem a szót. – Ma jöttél először?

– Nem – felelte láthatóan meglepődve. – Egész héten bent voltam az iskolában. Sőt, van pár másik órád is, amelyeken szintén ott vagyok.

– Aha – mondtam halkán, a padlót nézve.

– Tulajdonképpen nem csodálom, hogy nem vettél észre. Nagyon odafigyelsz az órán. Látszik, hogy fontos neked a tanulás, és semmi sem érdekel azon kívül.

– Azzal vádolsz, hogy énközpontú vagyok? – kaptam fel a fejemet. Az arcom lángba borult.

– Mi? Nem. – Jóízűen mosolygott a reagálásomon.

Felháborodottan meredtem rá. Állta a tekintetemet, hidegszürke szemének a pillája sem rebkent. Egyáltalán honnan vettem, hogy kék a szeme? Annyira el van telve magával, hogy az már visszataszító. Utálkozva megcsóváltam a fejemet, és ott hagytam. Sarának tátva maradt a szája, mintha egy borzalmas karambolt látott volna.

– Ez meg honnan a fenéből jött? – kérdezte, nagy szemekkel bámulva rám, miközben mellettem sietett. – Még sose láttalak ilyennek. – Nem értettem az elképedését. Majdnem csalódott volt a hangja.

– Tessék? – védekeztem ösztönösen. Képtelen voltam egy másodpercnél hosszabban ránézni. – Ez egy beképzelt pöcs. Nem érdekel, mit gondol rólam.

– Szerintem csak azon aggódott, hogy nem bántott-e meg az órán. Szerintem akár még érdekelheted is.

– Na ja – mondtam elutasítóan.

– Komolyan. Tudom, hogy rendkívül összeszedett vagy, de hogyhogy nem vetted észre eddig?

– Micsoda, *szerinted* is énközpontú vagyok? – fortyantam fel, de azonnal meg is bántam, amit mondtam.

Sara a szemét forgatta. – Tudod, hogy nem gondolom azt, úgyhogy ne butáskodj. Megértem, miért zárkózol el mindenkitől. Tudom, hogy miért olyan fontos neked a középiskola, mintha az életed múlna rajta. De én azt is látom, hogy milyenek tűnik ez mindenki másnak.

– Tudomásul vették, hogy te ez vagy, így már senki sem csinál belőle ügyet. Nekik magától értetődő, hogy belőled hiányzik a... – tétovázott, a megfelelő szót kereste – ...az érdeklődés. Szerintem döbbenetes, hogy egy pasi, aki csak egy hete van itt, épp az elszántságod miatt szúrjon ki. Nyilvánvalóan felfigyelt rád.

– Nem olyan jó szemű ez, Sara – epéskedtem. – Csak próbálta kikúrálni a pofont, amit a hiúsága kapott az osztályban.

Fölnevetett, megrázta a fejét. – Lehetetlen vagy!

Kinyitottam a szekrényemet, ránéztem Sarára, mielőtt eltettem a könyveimet. – Tényleg itt volt egész héten?

– Nem emlékszel, hogy a hétfői ebédnél említettem a dögös új srácot?

– Az ő volt? – kérdeztem gúnyosan. Belöktem a könyveimet a szekrényembe, rájuk csaptam az ajtót. – Szerinted jóképű? – Úgy nevettem, mintha örültség lenne a gondolat, hogy Evan Mathews jóképű lehet.

– Ja – válaszolta lelkesen, mintha én lennék az örült –, és nagyjából az összes többi lány szerint is az. Még a felsősök is kiszúrták maguknak. És ha arról próbálsz meggyőzni, hogy nem isteni, akkor kapsz tőlem egy sallert.

Ezúttal én forgattam a szememet. – Nézd, tényleg nem akarok többet beszélni róla. – Furcsán elfárasztott a kirohanásom. Mindig fegyelmeztem magamat, főleg az iskolában, ahol láthattak.

– Tudod, hogy most ez lesz a téma a suliban? „Hallottad, hogy Emma Thomas végre bepasizott?” – ugratott Sara.

– Klassz. Örülök, hogy viccesnek találd – vágtam rá, és otthagytam. Sara mosolyogva ügetett utánam a folyosón.

Akárhogy szerettem volna megfélelkezni róla, le kellett játszanom gondolatban a jelenetet, miközben mentünk tanulni a büfébe. Ahogy keresztülvágtunk a termen, már hallottuk a sutyorgást. Kivonultunk a hátsó ajtón a piknikasztalokhoz.

De komolyan, mi történt? Miért zavar ennyire ez az alak? Nem lenne szabad annyira törődnöm vele, hogy így kiboríthatson. Nem is ismerem. Csak most jöttem rá, mennyire túlreagáltam a dolgot.

– Sara, én egy idióta vagyok – ismertem el, és valóban pocskékul éreztem magamat. Sara ledőlt a padra napozni, leengedte a karjára az ujjatlan trikója vállpántját, nehogy csíkosra barnuljon. Látótávolságban az összes pasinak kocsányon lógott a szeme. Kíváncsian felült, és megnézte magának elgyötört képemet.

– Miről beszélsz?

– Fogalmam sincs, mi történt velem. Komolyan, miért kellene azon izgatnom magamat, ha ez a srác cikket írna a tizenéves lét fogyatékoságairól? Nem bírom elhinni, hogy így viselkedtem, és utána még jelenetet csaptam a folyosón. Mélységesen meg vagyok alázva. – Felnyögtem, és a keresztbe tett karomra hajtottam az arcomat.

Sara nem szólt. Valamivel később kérdően felnéztem rá. – Micsoda, még csak meg sem próbálsz vigasztalni?

– Bocs, de semmit sem értettem. Em, sík hülyén viselkedtél odabent – közölte somolyogva.

– Kösz, Sara! – A szemébe néztem, és ekkor már nem bírtam tovább. Egyszerre robbant ki belőlünk a nevetés, de olyan hangosan, hogy a szomszéd asztalnál abbahagyták a dumálást, és megbámultak. Most már valóban úgy festettem, mint akinek elment az esze.

Egy teljes perc múlva sikerült csak úrrá lennem az idegrohamon. Sara igyekezett abbahagyni, de ha rám nézett, mindannyiszor kibuggyant belőle a nevetés.

Felém hajolt, lehalkította a hangját. – Talán most jóvátéhted – kuncogta halkán. – Épp errefelé jön.

– Kizárt! – A szemem tágra nyílt a pániktól.

– Remélem, nem én voltam az ok a nevetésre. – Ugyanaz a magabiztos, elbűvölő hang. Behunytam a szemem, féltem rá nézni.

Mély lélegzetet vettem, hogy lecsillapodjak, és felé fordultam. – Nem, csak Sara valami vicceset mondott. – Rövid tétovázás után hozzátettem: – Nem kellett volna úgy leordítanom a fejedet. Általában nem vagyok ilyen.

Sara ismét felkacagott, nyilván az a perc jutott az eszébe, amikor bolondot csináltam magamból. – Elnézést, nem tehetek róla – mentegetőzött. A szeme is könnybe lábadt, annyira igyekezett magába fojtani a nevetést. – Innom kell egy kis vizet.

Otthagytott minket. Jaj, ne – kettesben hagyott minket!

Evan vette a szavak nélküli bocsánatkérését. – Tudom. – Puhán mosolygott tökéletes szájával. Csodálkoztam, hogy nincs is megsértve. – Sok szerencsét a mai meccshez. Hallottam, hogy nagyon jó vagy. – Elment, nem várva meg a választ.

Mi volt ez? Honnan tudja, hogy általában nem vagyok ilyen? Bámultam a helyet, ahol fél perce állt, próbáltam megérte-

ni, mi történt most. Én miért nem hoztam ki a sodrából? Nem értem, hogy voltam képes így felhúzni magamat, pláne egy srác miatt. Le kell ráznom magamról, át kell lépnem rajta, hogy csak a célomra összpontosítsak.

– Elment? Ugye, nem sértetted már meg megint? – Összerázkódtam Sara hangjától. Észre se vettem, hogy visszajött.

– Esküszöm, nem tettem ilyet. Szerencsét kívánt a mai meccshez, aztán elvonult. Olyan... furcsa volt. – Sara felvonta a szemöldökét, és vigyorgott.

– Ó, és annyit tényleg el lehet mondani róla, hogy helyes – motyogtam. Sara arca felragyogott.

– Olyan titokzatos, és szerintem tetszel neki – ugratott.

– Hagyjál már, Sara! Most meg te butáskodsz.

Valahogyan sikerült elkészítenem a házi feladatot másnapra, noha kétpercenként körülnéztem, keresve, hol van Evan Mathews. A hosszabb távú feladatokba bele se vágtam, eltettem őket a hátsó polcra. Úgysem lesz más programom.

– Megyek az öltözőbe.

– Egy perc, és én is ott vagyok – felelte Sara, aki a padon elmélkedett.

Összeszedtem a könyveimet, keresztülvágtam a büfén.

Nagyon igyekeztem mereven magam elé bámulni, nehogy Evan Mathewst keressem – de nem sikerült.

